

at være det rigtige, nemlig fra den Forpligtelse, der paahviler Vedkommende at møde personligt ved Forligelsescommissionen. Og hvorfor er det en væsentlig Bestemmelse, at vedkommende Parter skulde møde personlig? Ikke alene af den Grund, at det er vedkommende Parter, der fuldkommen raade over Sagen, men det er ogsaa af specielt og særligt Hensyn til Beskaffenheden af den Raade, hvorpaa Forhandlingerne føres i Forligelsescommissionen, hvor nemlig Afgjørelsen ikke skal finde Sted efter strenge juridiske Hensyn, men hvor det er Hensynet til Omstændigheder og til Parternes Tary, som ingen Besuldmægtiget, men kun Parterne selv, kan kjende, der skal tages i Betragtning. Naar det endvidere hedder i Lovforslaget, at Vedkommende skal være berettiget til at medtage en Procurator, saa ligger deri klart, forekommer det mig, en Forrykkelse af det hele Princip, hvorpaa Forpligtelsen til at møde personligt hviler. Dersom vedkommende Parter skulle være berettigede til at medtage en Procurator, saa paastaar jeg, at det ikke er Forligelsescommissionen, der har den væsentlige Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, men den Sagfører, som vedkommende Part har medtaget i Forligelsescommissionen; Forligelsescommissionens Indflydelse i saadanne Tilfælde vil være høist ubetydelig.

Den ærede Forslagsstiller yttrede, da han først havde Ordet, at Procuratorerne ere de naturlige Mellemmænd for Folk, som have Retsanliggender at afgjøre; det er ganske rigtigt, men Spørgsmaalet, som det efter Forslaget synes at være, forekommer mig kun saaledes: Skulle vi fremdeles lade det beroe paa Forligelsescommissionerne, om de kunne faae Sagerne afgjort i Mindelighed, eller skulle vi, i Tillid til Sagførerne, overlade til Sagførerstanden at forsøge derpaa. Nu vil jeg paa ingen mulig Maade paastaae, at der fra Sagførernes Side skulde være en almindelig Vyst

tilstede, til ikke at forlige Sagerne, men jeg mener dog, at, naar vi have Erfaringen for os, at der af Forligelsescommissionerne er mangfoldige Sager forligte, og at de ere en heldig Institution, saa veed jeg ikke, hvorfor vi skulle gjøre Forsøg, hvorved man henlægger den Virksomhed, som Forligelsescommissionen hidtil har haft, til Sagførerne, og det er min Dverbeviisning, at, hvis dette Lovforslag bliver Lov, da er det fornemmelig i Sagførerstandens Hænder, det bliver lagt, om Forlig i Sagen skal finde Sted eller ikke. Den ærede Forslagsstiller har paaberaadt sig sidst, da han havde Ordet, at han kunde bevise, at Sagførerne have forliget mangfoldige af de Sager, som af vedkommende Part har været overgivet i deres Hænder; jeg betvivler det paa ingen Maade. Han paaberaabte sig nemlig, at efter Bestemmelserne i Pl. 31te Decbr. 1823 kunde de Parter, der boe udenfor Forligelsesdistrictet og derhos 4 Mile borte fra det Sted, hvor Forligelsescommissionen holdes, lade møde ved Sagfører, og at netop Erfaringen viser, at i disse Tilfælde Forlig ofte indgaaes. Det er ganske rigtigt, men hvorledes gaaer det til? Naar f. Ex. en Mand i Horsens lader en Mand indkalde for Forligelsescommissionen i Randers, saa skriver han til en Sagfører i Randers, om at lade Manden indkalde for Forligelsescommissionen. Førend at Vedkommendes Sagfører indkalder ham, sørger han for underhaanden at forhøre, om Sagen kunde blive mindelig afgjort. Hvis de da blive enige, saa møde de for Forligelsescommissionen, for at faae Forliget, som allerede i Forveien er afsluttet, tilført Forligelsescommissionens Protocol. Det er saaledes egentlig Sagføreren, der i dette Tilfælde er den, paa hvem det beroer, om Forlig skal indgaaes eller ikke; have de indgaaet Forlig iforveien, saa er egentlig deres Møde ved Forligelsescommissionen en blot Formalitet.